

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Protokolant: st. prot. sąd. Joanna Kurkowiak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016r. sprawy

E. S. (1)

obwinionej o popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28 kwietnia 2016 roku, sygn. akt. III W 2226/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy obwinionej adw. J. S. kwotę 516,60zł (w tym VAT) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej obwinionej z urzędu w II instancji,
3. zwalnia obwinioną od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 roku w sprawie III W 2226/15 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu uznał obwinioną za winną wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. (k. 71 – 72).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o karze i kosztach postępowania wniosła obrońca obwinionej (k. 90 – 94).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do apelacji wniesionej w niniejszej sprawie należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego obwinionej Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się do apelacji skarżącej stwierdzić trzeba, że jej wywody okazały się całkowicie niesłuszne i nie zasługiwały na aprobatę nawet w znikomym zakresie. Dla porządku wskazać należy, że wymierzona obwinionej kara 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania pracy na cel społeczny w rozmiarze 20 godzin miesięcznie, jest ze wszech miar karą sprawiedliwą i słuszną. Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary,

ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej oraz stopnia jej zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 33 § 1 – 4 k.w.

Zważywszy na ustawowe zagrożenie wykroczenia przewidzianego w art. 119 § 1 k.w. uznać należy, iż wymierzona obwinionej kara ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”. Prawidłowo dostrzeżono w zaskarżonym wyroku, że właśnie kara wymierzona obwinionej w takiej formie, tj. ograniczenia wolności, zamiast kary grzywny, najtrafniej będzie na nią oddziaływać. Wbrew stanowisku skarżącej Sąd Rejonowy miał przy tym na uwadze stan zdrowia obwinionej, a jednocześnie nie umknęło uwadze tego Sądu, iż wymierzenie obwinionej kary grzywny byłoby dla niej zbyt daleko idącym obciążeniem finansowym biorąc pod uwagę całokształt wyroku, tj. konieczność obciążenia jej obowiązkiem naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego oraz kosztami postępowania. Ponadto wbrew stanowisku skarżącej Sąd Rejonowym w żadnej mierze nie dopuścił się obrazy przepisu art. 39 § 1 k.w., albowiem kara grzywny należy do katalogu kar jakimi jest zagrożone wykroczenie unormowane przepisem art. 119 § 1 k.w., więc do rozważenia jej wymierzenia nie było potrzeby sięgania po instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, która wszakże przecież wiąże się z możliwością wymierzania kary łagodniejszego rodzaju, aniżeli te przewidziane za dane wykroczenie.

W dalszej kolejności wskazać także należy, że wymierzona obwinionej kara 1 miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonania 20 godzin prac na cele społeczne, nie jest karą rażąco niewspółmierną, ani niemożliwą do wykonania dla obwinionej. Z przedstawionego do apelacji orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 18 grudnia 2015 roku wynika, że obwiniona jest tylko częściowo niezdolna do pracy. Może więc ona z pewnością podejmować lekkie i nieskomplikowane zajęcia, do jakich z pewnością zaliczają się prace społeczne. Ponadto rozmiar godzinowy prac społecznych do jakich zobowiązana została obwiniona powoduje, iż jest ona w stanie wykonać tę pracę w ciągu 3 – 4 dni bądź z uwagi na stan zdrowia w granicach określonych jako jeden miesiąc. Z pewnością nie można więc uznać, aby taka kara i przede wszystkim jej forma stanowiły dla obwinionej nadmierną i niemożliwą do pogodzenia uciążliwość. Wręcz przeciwnie wobec potencjalnej kary grzywny, której domagała się w swojej apelacji skarżąca, a która jedynie powiększyłaby obciążenia finansowe obwinionej, wymierzona przez Sąd I instancji kara ograniczenia wolności jawi się jako racjonalna i uwzględniająca całokształt okoliczności dotyczących osoby obwinionej, tak podmiotowych, jak i przedmiotowych.

W dalszej kolejności nie można było także podzielić stanowiska skarżącej co do niezasadne obciążenia obwinionej kosztami postępowania. W ocenie Sądu odwoławczego słusznie uznano w zaskarżonym wyroku, iż brak jest podstaw do zwolnienia obwinionej od kosztów postępowania. Posiada ona bowiem stałe źródło utrzymania w postaci renty w kwocie 900,00 złotych. Wysokość zasądzonych kosztów sądowych w żadnej mierze nie przekracza więc możliwości finansowych obwinionej, a w związku z tym, iż działanie jej było w pełni zawinione musi one ponieść także i ekonomiczne konsekwencje swojego postępowania. Zwolnienie obwinionej od kosztów postępowania przed Sądem I instancji mogłoby zostać potraktowane jako pobłażanie dla popełniania wykroczeń i unikanie poniesienia pełnych konsekwencji działań sprawcy. W ocenie Sądu odwoławczego osiągnięcie przez obwinioną stałych dochodów pozwala jej na poczynienie odpowiednich oszczędności na poczet kosztów sądowych i to z należytym wyprzedzeniem. Nie można również pominąć, że obwiniona w razie trudności finansowych będzie mogła zwrócić się o rozłożenie tych należności na raty w postępowaniu wykonawczym. W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy nie dostrzegł żadnych podstaw do nawet częściowego zwalania obwinionej od kosztów postępowania przed Sądem I instancji. Ich poniesienie jest bowiem nierozdzielnie związane z konsekwencjami popełnienia czynu zabronionego.

Konkludując, apelacja złożona przez obrońcę obwinionej pozbawiona była faktycznie skutecznej merytorycznie argumentacji. Była ona czysto polemicznym stanowiskiem skarżącej, z którym nie sposób było w jakiegokolwiek części się zgodzić.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 104 § 1 k.w. oraz art. 440

k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach obrony z urzędu obwinionej E. S. (2) za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1801). Z tego też tytułu Sąd Okręgowy zasądził na rzecz adw. J. S. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT).

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 119 k.p.w. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.) – zwalniając obwinioną E. S. (2) od kosztów sądowych, w tym od opłaty, albowiem jej obecna sytuacja materialna i osobista nie pozwalają na ich uiszczenie, w szczególności przy uwzględnieniu nieposiadania przez obwinioną zatrudnienia oraz wysokości obciążeń finansowych zasądzonych w wyroku Sądu I instancji. Sąd odwoławczy uznał, że dalsze obciążanie obwinionej kosztami postępowania byłoby niezasadne.

Małgorzata Susmaga